

RETTENS DOM (Fjerde Udvidede Afdeling)
12. september 2002 *

I sag T-89/00,

Europe Chemi-Con (Deutschland) GmbH, Nürnberg (Tyskland), ved advokats
K. Adamantopoulos, J.J. Gutiérrez Gisbert og J. Branton, og med valgt adresse i
Luxembourg,

sagsøger,

mod

Rådet for Den Europæiske Union ved S. Marquardt, som befuldmægtiget, bistået
af advokat G.M. Berrisch,

sagsøgt,

* Processprog: engelsk.

støttet af:

Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved V. Kreuzschitz og S. Meany, som befuldmægtigede, og med valgt adresse i Luxembourg,

intervenient,

angående en påstand om annullation af artikel 3, stk. 2, i Rådets forordning (EF) nr. 173/2000 af 24. januar 2000 om afslutning af antidumpingprocedurerne vedrørende importen af visse store elektrolytkondensatorer med aluminiumplade med oprindelse i Japan, Republikken Korea og Taiwan (EFT L 22, s. 1),

har

DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABERS RET I FØRSTE INSTANS
(Fjerde Udvidede Afdeling)

sammensat af afdelingsformanden, M. Vilaras, og dommerne V. Tiili, J. Pirrung, P. Mengozzi og A.W.H. Meij,

justitssekretær: fuldmægtig J. Plingers,

på grundlag af den skriftlige forhandling og efter retsmødet den 7. februar 2002,

afsagt følgende

Dom

Relevante retsfor skrifter

- 1 Rådets forordning (EF) nr. 384/96 af 22. december 1995 om beskyttelse mod dumpingimport fra lande, der ikke er medlemmer af Det Europæiske Fællesskab (EFT 1996 L 56, s. 1, herefter »grundforordningen«), som ændret, regulerer antidumpingprocedurerne. I henhold til grundforordningens artikel 23, stk. 2, berører den ikke de antidumpingprocedurer, der ved vedtagelsen af forordningen allerede var indledt i henhold til den forordning, der tidligere fandt anvendelse, dvs. Rådets forordning (EF) nr. 3283/94 af 22. december 1994 om beskyttelse mod dumpingimport fra lande, der ikke er medlemmer af Det Europæiske Fællesskab (EFT L 349, s. 1).
- 2 Grundforordningens artikel 7, stk. 1, bestemmer følgende:

»Der kan indføres midlertidig told, hvis der er indledt en procedure i overensstemmelse med artikel 5, er offentliggjort en meddelelse herom, og berørte parter har haft tilstrækkelig adgang til at meddele oplysninger og fremsætte bemærkninger i henhold til artikel 5, stk. 10, hvis der er truffet en foreløbig positiv afgørelse om, at der finder dumping sted med deraf følgende skade for en erhvervsgren i Fællesskabet, og hvis det af hensyn til beskyttelsen af Fællesskabets interesser er nødvendigt at gribe ind for at hindre, at der forvoldes skade. Midlertidig told indføres ikke tidligere end 60 dage, og ikke senere end ni måneder efter tidspunktet for indledningen af proceduren.«

3 Grundforordningens artikel 7, stk. 7, bestemmer følgende:

»Midlertidig told kan indføres for en periode på seks måneder, som kan forlænges med tre måneder, eller den kan indføres for en periode på ni måneder. Perioden kan imidlertid kun forlænges eller udgøre ni måneder, hvis eksportører, der repræsenterer en væsentlig procentdel af den berørte handel, anmoder herom, eller hvis de efter en meddelelse fra Kommissionen ikke fremsætter indvendinger herimod.«

4 Grundforordningens artikel 9, stk. 4 og 5, bestemmer følgende:

»4. Fremgår det af den endelige konstatering af de faktiske omstændigheder, at der finder dumping sted og forvoldes skade som følge heraf, og er det af hensyn til beskyttelsen af Fællesskabets interesser påkrævet at gribe ind i henhold til artikel 21, træffer Rådet med simpelt flertal på forslag fra Kommissionen og efter konsultationer i Det Rådgivende Udvalg afgørelse om indførelse af en endelig antidumpingtold. Er en midlertidig told i kraft, forelægges der, senest en måned før en sådan told ophører, forslag for Rådet om endelige foranstaltninger. Antidumpingtolden må ikke være højere end den fastsatte dumpingmargen, og den bør være lavere end denne margen, hvis en sådan lavere told vil være tilstrækkelig til at afhjælpe den skade, der er påført den pågældende erhvervsgren i Fællesskabet.

5. Antidumpingtold pålægges i hvert enkelt tilfælde med en passende sats uden forskelsbehandling for al indførsel af den pågældende vare, for hvilken der er konstateret dumping og deraf følgende skade, med undtagelse af indførsel hidrørende fra leverandører, der i henhold til bestemmelserne i denne forordning har afgivet pristilsagn, som er blevet godtaget. [...]«

- 5 Grundforordningens artikel 11, stk. 2, bestemmer følgende:

»2. Endelige antidumpingforanstaltninger udløber fem år efter indførelsen heraf eller fem år efter datoen for afslutningen af den seneste genoptagelse af en undersøgelse, som omfattede både spørgsmålet om dumping og skade, medmindre det som led i en genoptagelse af en undersøgelse fastslås, at foranstaltningernes bortfald sandsynligvis vil medføre, at der fortsat eller igen vil finde dumping sted med deraf følgende skade. En undersøgelse genoptages ved foranstaltningernes udløb på Kommissionens initiativ eller på anmodning fremsat af eller på vegne af producenterne i Fællesskabet, og foranstaltningerne forbliver i kraft, indtil resultatet af en sådan undersøgelse foreligger.

En fornyet undersøgelse genoptages ved foranstaltningernes udløb, når anmodningen herom indeholder tilstrækkelige beviser for, at foranstaltningernes bortfald sandsynligvis vil medføre, at der fortsat eller igen vil finde dumping sted med deraf følgende skade. [...]«

Sagens faktiske omstændigheder

- 6 Sagsøgeren, Europe Chemi-Con (Deutschland) GmbH, er et 100% ejet datterselskab af Nippon Chemi-Con Inc. (herefter »NCC«), der har hjemsted i Tokyo (Japan). NCC producerer visse store elektrolytkondensatorer med aluminiumplade (herefter »elektrolytkondensatorer«). Sagsøgeren er eneforhandler og -importør i Det Europæiske Fællesskab af de elektrolytkondensatorer, der produceres af NCC.
- 7 Rådet indførte en endelig antidumpingtold på importen af elektrolytkondensatorer med oprindelse i Japan ved forordning (EØF) nr. 3482/92 af 30. november

1992, der også vedrørte endelig opkrævning af den midlertidige antidumpingtold (EFT L 353, s. 1), som ændret. Rådet udstedte den 13. juni 1994 ligeledes forordning (EF) nr. 1384/94 om indførelse af en endelig antidumpingtold på importen af elektrolytkondensatorer med oprindelse i Republikken Korea og Taiwan (EFT L 152, s. 1).

- 8 Efter offentliggørelsen den 3. juni 1997 af en meddelelse om det forestående udløb af gyldigheden af antidumpingforanstaltningerne mod importen af visse elektrolytkondensatorer med oprindelse i Japan (EFT C 168, s. 4) fremsatte Federation for Appropriate Remedial Anti-Dumping en anmodning om en fornyet undersøgelse i henhold til grundforordningens artikel 11, stk. 2.
- 9 Kommissionen besluttede ligeledes på eget initiativ at indlede en interimundersøgelse af samme antidumpingforanstaltninger i henhold til artikel 11, stk. 3, i grundforordningen med henblik på at overveje virkningerne for dumping og skade af ændrede omstændigheder i forbindelse med den tekniske udvikling for varen samt markedsforholdene.
- 10 Kommissionen offentliggjorde derfor den 3. december 1997 (EFT C 365, s. 5) en meddelelse om indledning af en fornyet undersøgelse af antidumpingforanstaltningerne vedrørende importen af visse elektrolytkondensatorer med oprindelse i Japan. Antidumpingtolden på importen af visse elektrolytkondensatorer med oprindelse i Japan blev i henhold til grundforordningens artikel 11, stk. 2, opkrævet i den periode, hvori den fornyede undersøgelse forløb.
- 11 Kommissionen besluttede ligeledes i medfør af grundforordningens artikel 11, stk. 3, at indlede en fornyet undersøgelse af antidumpingforanstaltningerne vedrørende importen af visse elektrolytkondensatorer med oprindelse i Republikken Korea og Taiwan (EFT 1998 C 107, s. 4).

- 12 Den 27. november 1997 blev der i medfør af grundforordningens artikel 5 indledt yderligere en procedure vedrørende visse elektrolytkondensatorer med oprindelse i USA og Thailand (EFT 1997 C 363, s. 2). Kommissionen indførte en midlertidig antidumpingtold på importen af disse elektrolytkondensatorer med oprindelse i USA og Thailand ved Kommissionens forordning (EF) nr. 1845/98 af 27. august 1998 (EFT L 240, s. 4). Kommissionen foreslog derefter Rådet at indføre endelige antidumpingforanstaltninger på denne import. Rådet vedtog imidlertid ikke forslaget inden for den frist, der er fastsat i grundforordningens artikel 6, stk. 9. Heraf følger, at importen med oprindelse i USA og Thailand ikke blev gjort til genstand for endelige foranstaltninger, og at de midlertidige foranstaltninger, der trådte i kraft den 29. august 1998, udløb den 28. februar 1999. Den midlertidige antidumpingtold blev således aldrig endeligt opkrævet på denne import.

- 13 Den 21. maj 1999 tilsendte Kommissionen sagsøgeren en oplysningsskrivelse i grundforordningens artikel 20's forstand, hvori den fremlagde de vigtigste kendsgerninger og betragtninger, på grundlag af hvilke Kommissionen påtænkte at foreslå, at den fornyede undersøgelse af antidumpingforanstaltningerne mod importen af visse elektrolytkondensatorer med oprindelse i Japan afsluttedes som følge af, at der ikke blev indført en endelig antidumpingtold på importen af visse elektrolytkondensatorer med oprindelse i USA og Thailand.

- 14 Sagsøgeren og Kommissionen havde mellem den 31. maj 1999 og den 2. november 1999 en brevveksling, og der blev holdt en høring den 15. juni 1999. Sagsøgeren krævede under hele proceduren, at den fornyede undersøgelse — og dermed antidumpingproceduren — afsluttedes med tilbagevirkende kraft fra den 4. december 1997, på hvilken dato den antidumpingtold udløb, der i 1992 blev indført på importen af visse elektrolytkondensatorer med oprindelse i Japan.

- 15 Ved forordning (EF) nr. 173/2000 af 24. januar 2000 om afslutning af antidumpingprocedurerne vedrørende importen af visse elektrolytkondensatorer med oprindelse i Japan, Republikken Korea og Taiwan (EFT L 22, s. 1, herefter

»den anfægtede forordning«) besluttede Rådet, at da der ikke gjaldt foranstaltninger over for USA og Kongeriget Thailand, ville det være ensbetydende med forskelsbehandling at indføre nogen som helst antidumpingforanstaltninger mod importen af visse elektrolytkondensatorer med oprindelse i Japan, Republikken Korea og Taiwan. Den anfægtede forordning bestemmer bl.a.:

»*Artikel 1*

Antidumpingproceduren vedrørende importen af visse [elektrolytkondensatorer] med oprindelse i Japan afsluttes.

Artikel 2

Antidumpingproceduren vedrørende importen af visse [elektrolytkondensatorer] med oprindelse i Republikken Korea og Taiwan afsluttes.

Artikel 3

Denne forordning træder i kraft dagen efter offentliggørelsen i *De Europæiske Fællesskabers Tidende*.

Den anvendes fra den 28. februar 1999.«

- 16 Rådet begrundede navnlig afslutningen af antidumpingprocedurerne i følgende betragtninger til den anfægtede forordning:

»132. Som nævnt i betragtning 6 blev der i november 1997 i henhold til artikel 5 i grundforordningen indledt yderligere en procedure vedrørende elektrolytkondensatorer med oprindelse i USA og Thailand. Kommissionens undersøgelse fastslog endeligt, at der forekom en betydelig grad af dumping, og at der forvoldtes EF-erhvervsgrenen væsentlig skade som følge heraf. Der fandtes ingen tvingende årsager til, at nye endelige foranstaltninger ville være mod Fællesskabets interesser. Kommissionen foreslog derfor Rådet at indføre endelige antidumpingforanstaltninger på importen af elektrolytkondensatorer med oprindelse i USA og Thailand. Rådet vedtog imidlertid ikke forslaget inden for den frist, der er fastsat i grundforordningen. Der blev derfor ikke indført endelige foranstaltninger over for importen fra USA og Thailand, og de midlertidige foranstaltninger, der trådte i kraft i august 1998, udløb den 28. februar 1999.

133. Den nye undersøgelse vedrørende USA og Thailand og de to fornyede undersøgelser blev i vid udstrækning gennemført samtidig. Som ovenfor anført førte de fornyede undersøgelser stort set til samme konklusioner som i den nye procedure vedrørende samme vare fra USA og Thailand. Ifølge disse konklusioner skal de endelige foranstaltninger på importen fra Japan, Republikken Korea og Taiwan i princippet ændres. Ifølge artikel 9, stk. 5, i grundforordningen skal antidumpingtold imidlertid pålægges uden forskelsbehandling for al indførsel af en vare, for hvilken der er konstateret dumping og deraf følgende skade.

134. Kommissionen konkluderer derfor, at da der ikke gælder foranstaltninger over for USA og Thailand, vil en indførelse af foranstaltninger mod importerede

varer med oprindelse i Japan, Republikken Korea og Taiwan som følge af nærværende undersøgelse være ensbetydende med forskelsbehandling af disse tre lande.

135. I betragtning af ovenstående og med henblik på at sikre en sammenhængende fremgangsmåde og overholde det i grundforordningens artikel 9, stk. 5, fastsatte fundamentale princip om, at der ikke må forekomme forskelsbehandling, er det nødvendigt at afslutte procedurerne vedrørende importen af elektrolytkondensatorer med oprindelse i Japan, Republikken Korea og Taiwan uden indførelse af antidumpingforanstaltninger.

136. En japansk eksporterende producent krævede, at proceduren vedrørende Japan skulle afsluttes med tilbagevirkende kraft fra datoen for indledningen af den fornyede undersøgelse, dvs. den 3. december 1997, idet importen med oprindelse i Japan stadig var genstand for foranstaltninger, mens den fornyede undersøgelse mod dette land foregik, og at den pågældende import derfor var udsat for forskelsbehandling i forhold til importen fra USA og Thailand, på hvilken der ikke blev opkrævet told.

137. Som anført i betragtning 132 var importen fra USA og Thailand imidlertid genstand for en undersøgelse fra december 1997 til den 28. februar 1999 ligesom importen med oprindelse i Japan. Det forhold, at der i den pågældende periode anvendtes foranstaltninger over for Japan, men ikke over for USA og Thailand, er blot udtryk for, at proceduren vedrørende USA og Thailand befandt sig i en anden fase, idet der var tale om den oprindelige undersøgelse, mens de gældende foranstaltninger vedrørende Japan var blevet indført ved forordning (EØF) nr. 3482/92. Under disse omstændigheder var der ikke tale om forskelsbehandling, fordi situationen var forskellig for de to procedurer.

138. Det accepteres ikke desto mindre, at i betragtning af overvejelserne i betragtning 132 til 135 skal importen med oprindelse i Japan fra og med den 28. februar 1999 behandles på samme måde som importen med oprindelse i USA

og Thailand. Det samme gælder for Republikken Korea og Taiwan. Undersøgelsen vedrørende USA og Thailand skulle være afsluttet senest den 28. februar 1999 enten ved indførelse af foranstaltninger eller ved afslutning af proceduren. Nærværende undersøgelse kom frem til konklusioner svarende til konklusionerne i undersøgelsen vedrørende USA og Thailand, og samme behandling må derfor anvendes for nærværende procedure.«

Retsforhandlinger og parternes påstande

- 17 Ved stævning indleveret til Rettens Justitskontor den 14. april 2000 har sagsøgeren anlagt nærværende sag.
- 18 Ved begæring indleveret til Rettens Justitskontor den 6. september 2000 har Kommissionen anmodet om tilladelse til at intervenere i sagen til støtte for Rådets påstande. Ved kendelse af 17. november 2000 har formanden for Rettens Fjerde Udvidede Afdeling taget denne begæring til følge.
- 19 Da Kommissionen har givet afkald på at indgive interventionsindlæg har Retten (Fjerde Udvidede Afdeling) på grundlag af den refererende dommers rapport besluttet at indlede den mundtlige forhandling.
- 20 Parterne har afgivet mundtlige indlæg og besvaret Rettens spørgsmål under retsmødet den 7. februar 2002.

21 Sagsøgeren har i stævningen nedlagt følgende påstande:

- Artikel 3, stk. 2, i den anfægtede forordning annulleres, for så vidt som den ikke fastsætter den 4. december 1997 som den dato, hvorfra forordningen har tilbagevirkende kraft.

- Sagsøgte tilpligtes at betale sagens omkostninger.

22 Sagsøgeren har i replikken nedlagt følgende påstande:

- Sagen antages til realitetsbehandling.

- Artikel 3, stk. 2, i den anfægtede forordning annulleres.

23 Rådet, der støttes af Kommissionen, har nedlagt følgende påstande:

- Principalt afvises sagen.

- Subsidiært frifindes Rådet.

— Sagsøgeren tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Formaliteten

Parternes argumenter

- 24 Rådet har gjort gældende, at sagsøgerens virkelige hensigt er at tvinge Rådet til at foretage en positiv handling, dvs. indrømme tilbagevirkende kraft fra den 4. december 1997. Fællesskabets retsinstanser kan imidlertid ikke rette påbud til Fællesskabets institutioner. Det forhold, at sagsøgerens første påstand må afvises, medfører automatisk, at sagen i sin helhed må afvises, idet sagsøgeren alene er uenig i den dato, hvorfra den tilbagevirkende kraft skal gælde.
- 25 Rådet har gjort gældende, at sagsøgeren i replikken har ændret sine påstande ved at udelade passusen »[...] for så vidt som den ikke fastsætter den 4. december 1997 som den dato, hvorfra forordningen har tilbagevirkende kraft«. Rådet er af den opfattelse, at denne ændring af påstandene må afvises, og at Retten derfor kun kan tage stilling til annullationspåstanden, som den er formuleret i stævningen.
- 26 Rådet har understreget, at selv hvis Retten var villig til at undersøge de ændrede påstande, ville sagen stadig skulle afvises. Hvis artikel 3, stk. 2, blev annulleret, ville den anfægtede forordning finde anvendelse fra dagen efter offentliggørelsen i EF-Tidende. Sagsøgeren har imidlertid ingen interesse i en sådan afgørelse.

- 27 Rådet er subsidiært af den opfattelse, at sagen skal afvises, for så vidt der anmodes om annullation af artikel 3, stk. 2, i den anfægtede forordning, i det omfang forordningen vedrører importen fra Korea og Taiwan. Da sagsøgeren alene har betalt antidumpingtold på import af elektrolytkondensatorer med oprindelse i Japan, er selskabet ikke individuelt berørt for så vidt angår importen med oprindelse i Korea og Taiwan.
- 28 Sagsøgeren har understreget, at selskabet alene er interesseret i, at artikel 3, stk. 2, i den anfægtede forordning annulleres. Sagsøgeren har tilføjet, at stævningen og dens påstande er klare. Hvis Retten annullerede dette stykke, ville det være op til Rådet at drage konsekvenserne ved at gennemføre de nødvendige foranstaltninger. Søgsmålet er ikke en opfordring til Retten til at pålægge Rådet en positiv forpligtelse til at foretage en bestemt handling.
- 29 Sagsøgeren har gjort gældende, at spørgsmålet om, hvorvidt den anfægtede forordningen skal — eller ikke skal — gælde med tilbagevirkende kraft for Korea og Taiwan eller for eksporten af elektrolytkondensatorer, der produceres af andre japanske producenter, således som sagsøgeren har anmodet om, at forordningen skal gælde for sagsøgeren, er fuldstændig uden betydning, idet det ikke har nogen indflydelse på sagsøgerens umiddelbare og individuelle interesse i, at artikel 3, stk. 2, i den anfægtede forordning annulleres.

Retten's bemærkninger

- 30 Det bemærkes indledningsvis, at det klart fremgår af både stævningens ordlyd og sagsøgerens påstande, at sagsøgeren anmoder om, at artikel 3, stk. 2, i den anfægtede forordning annulleres, for så vidt bestemmelsen berører selskabet, dvs. vedrører importen af elektrolytkondensatorer med oprindelse i Japan.

- 31 Det er derfor uforholdsmæssigt at undersøge Rådets argumenter om, at sagsøgeren ikke er individuelt berørt for så vidt angår importen fra Korea og Taiwan. Det er ligeledes uforholdsmæssigt at undersøge argumentet om, at sagsøgeren i replikken har ændret sine påstande.
- 32 Det skal først bemærkes, at når Retten annullerer en retsakt fra en institution, har institutionen i henhold til artikel 233 EF pligt til at gennemføre de til dommens opfyldelse nødvendige foranstaltninger. Institutionen skal for at efterkomme dommen og opfylde den fuldt ud ikke blot tage hensyn til dommens konklusion, men også til de præmisser, som har ført til domskonklusionen, og som danner det fornødne grundlag for denne i den forstand, at de er nødvendige, når det skal afgøres, hvad konklusionen helt præcist går ud på. Det er nemlig disse præmisser, som dels fastslår, nøjagtig hvilken bestemmelse der anses for ulovlig, dels angiver de nøjagtige grunde til den i konklusionen fastslåede ulovlighed, og som den pågældende institution skal tage hensyn til, når den udsteder en anden retsakt i stedet for den, der er blevet annulleret (Rettens dom af 21.3.2001, sag T-206/99, *Métropole télévision mod Kommissionen*, Sml. II, s. 1057, præmis 35 og den deri nævnte retspraksis).
- 33 I lyset af denne retspraksis må Rådets argument om, at formålet med stævningen er, at Retten skal udstede et påbud, forkastes i den foreliggende sag. Det fremgår nemlig klart af både stævningens ordlyd og sagsøgerens påstande, at sagsøgeren anmoder om, at artikel 3, stk. 2, i den anfægtede forordning annulleres.
- 34 For så vidt endvidere angår argumentet om, at sagsøgeren ikke har nogen interesse i en afgørelse om, at artikel 3, stk. 2, i den anfægtede forordning annulleres, bemærkes, at selv om den anfægtede forordning finder anvendelse med tilbagevirkende kraft fra den 28. februar 1999, har sagsøgeren al mulig interesse i, at forordningen gives tilbagevirkende kraft fra en tidligere dato. Det er således ubestridt, at den anfægtede forordning indeholder et stiltiende afslag på sagsøgerens anmodning om, at forordningen skulle finde anvendelse fra en tidligere dato.

- 35 Sagsøgeren har under disse omstændigheder en interesse i at få den anfægtede forordning annulleret, for så vidt som Rådet ikke har imødekommet selskabets anmodning om, at forordningen anvendes med tilbagevirkende kraft fra den 4. december 1997. Den omstændighed, at den anfægtede forordning er til fordel for sagsøgeren, begrænser på ingen måde selskabets interesse i at få den del af forordningen annulleret, som er ugunstig for sagsøgeren, dvs. bestemmelsen om ikrafttrædelsen af ændringen af tolden i forhold til sagsøgeren (Rettens dom af 29.6.2000, sag T-7/99, Medici Grimm mod Rådet, Sml. II, s. 2671, præmis 55 og den deri nævnte retspraksis).
- 36 Sagen kan derfor antages til realitetsbehandling.

Realiteten

- 37 Sagsøgeren har til støtte for sin påstand om annullation gjort to anbringender gældende. Ved det første anbringende gøres det gældende, at der foreligger et åbenbart urigtigt skøn for så vidt angår fastsættelsen af den dato, fra hvilken den tilbagevirkende gyldighed af afslutningen af proceduren skulle finde anvendelse. Det andet anbringende vedrører utilstrækkelig begrundelse.

Det første anbringende om et åbenbart urigtigt skøn

Parternes argumenter

- 38 Sagsøgeren er af den opfattelse, at den anfægtede forordning ikke tager højde for alle virkningerne af den forskelsbehandling, som selskabet har været udsat for.

Selskabet har anført, at valget af den 28. februar 1999, på hvilken dato de midlertidige foranstaltninger over for USA og Kongeriget Thailand udløb, som startdato for den tilbagevirkende gyldighed ikke har fjernet de diskriminerende virkninger. Sagsøgeren har gjort gældende, at forskelsbehandlingen varede fra den 4. december 1997 til den 28. februar 1999. I denne periode blev importen af elektrolytkondensatorer med oprindelse i Japan pålagt antidumpingtold, hvori- mod elektrolytkondensatorer med oprindelse i USA og i Thailand ikke blev pålagt en sådan told. Sagsøgeren har understreget, at forskelsbehandlingen indtrådte på den dato, hvor den endelige told, der var indført mod Japan, under normale forhold ville være udløbet, dvs. den 4. december 1997. Denne situation medfører forskelsbehandling, fordi ensartede situationer behandles forskelligt.

- 39 Sagsøgeren har i den forbindelse påpeget, at undersøgelserne, der dækker den samme periode, blev gennemført samtidigt for elektrolytkondensatorer med oprindelse i forskellige lande og ledte til ensartede konklusioner vedrørende dumping, skade og Fællesskabets interesser. Valget af den 28. februar 1999 som den dato, hvorfra den anfægtede forordning vedrørende importen fra Japan, Korea og Taiwan fandt anvendelse med tilbagevirkende kraft, medførte imidlertid diskriminerende virkninger. Sagsøgeren har fremhævet, at denne import således blev pålagt antidumpingtold mellem den 4. december 1997 og den 28. februar 1999, hvorimod der ikke er vedtaget nogen foranstaltninger mod importen fra USA og Thailand.
- 40 Sagsøgeren har understreget, at Kommissionen indtil den 23. december 1998 behandlede importen af elektrolytkondensatorer med oprindelse i alle de omhandlede lande i én analyse med henblik på vurderingen af skade og Fællesskabets interesser. Det var først den 23. december 1998 — mere end et år efter indledningen af de to procedurer — at Kommissionen besluttede at behandle dem hver for sig. Selv efter denne adskillelse forblev Kommissionens »reviderede« analyse af skade og Fællesskabets interesser enslydende. Sagsøgeren har anført, at den eneste begrundelse for, at proceduren vedrørende importen fra Japan, Korea og Taiwan afsluttedes, var afslutningen af proceduren vedrørende

USA og Kongeriget Thailand. Ifølge sagsøgeren afsluttede Kommissionen således proceduren vedrørende Japan, Republikken Korea og Taiwan, selv om den både havde konstateret dumping og skade vedrørende importen fra disse lande, for at undgå en forskelsbehandling af dem.

- 41 Ifølge sagsøgeren vedrører den eneste forskel mellem de to procedurer den bestemmelse i grundforordningen, i henhold til hvilken de blev indledt. Det følger endvidere klart af 134. betragtning til den anfægtede forordning, at den eneste begrundelse, som Rådet selv har gjort gældende, for at give forordningen tilbagevirkende kraft var at undgå forskelsbehandling af Japan, Republikken Korea og Taiwan.
- 42 Sagsøgeren har ikke bestridt, at der opkræves antidumpingtold, mens en fornyet undersøgelse gennemføres. Sagsøgeren har imidlertid understreget, at forpligtelsen til at fjerne virkningerne af en forskelsbehandling er et overordnet retsprincip, som bør have forrang for opkrævningen af en sådan told. Sagsøgeren har tilføjet, at under de særlige omstændigheder, der foreligger i denne sag, følger det af det overordnede ligebehandlingsprincip, at den tilbagevirkende kraft skal gælde fra den 4. december 1997.
- 43 Sagsøgeren har gjort gældende, at Rådets argumentation er selvmodsigende. På den ene side er afslutningen af proceduren mod Japan, Republikken Korea og Taiwan efter 132. betragtning til den anfægtede forordning en direkte følge af afslutningen af proceduren mod USA og Kongeriget Thailand. På den anden side har Rådet i 137. betragtning til den anfægtede forordning erklæret, at situationen var forskellig for de to procedurer. Sagsøgeren har bestridt, at det på et vist tidspunkt under den fornyede undersøgelse (ifølge Rådet f.eks. den 28.2.1999) begyndte at være forskelsbehandling at pålægge en told, der oprindeligt blev indført i 1992. Sagsøgeren er af den opfattelse, at der enten forelå forskelsbehandling gennem hele perioden eller slet ikke.

- 44 Sagsøgeren har endelig henvist til Rådets forordning (EØF) Nr. 2553/93 af 13. september 1993 om ændring af forordning (EØF) nr. 2089/84 om indførelse af en endelig antidumpingtold på visse kuglelejer med oprindelse i Japan og Singapore (EFT L 235 s. 3), der for at undgå al forskelsbehandling mellem eksportørerne fra de omhandlede lande havde tilbagevirkende gyldighed fra datoen for indledningen af proceduren for den fornyede undersøgelse.
- 45 Rådet har indledningsvis gjort gældende, at fællesskabslovgiver råder over en videnskønmæssig beføjelse på området for den fælles handelspolitik.
- 46 Rådet har ligeledes gjort gældende, at den anfægtede forordning ikke udgør en forskelsbehandling i forhold til sagsøgeren. Rådet har forklaret, at der var tre slags procedurer i denne sag.
- 47 Rådet har for så vidt angår sagen om kuglelejer gjort gældende, at den støtter Rådets holdning, og at sagen ikke kan sammenlignes med den foreliggende sag. Den tilbagevirkende kraft blev i den sag fastsat af helt andre grunde end dem, der er anført i den foreliggende sag.

Rettens bemærkninger

- 48 Indledningsvis bemærkes, at sagsøgeren i det væsentlige har gjort gældende, at Rådet foretog en forkert retsanvendelse ved anvendelsen af ligebehandlingsprincippet i den anfægtede forordning, og ikke at det foretog et åbenbart urigtigt skøn i forbindelse med vurderingen af de faktiske omstændigheder, idet det fejlagtigt anså forskelsbehandlingen for først at være indtrådt den 28. februar

1999 og ikke den 4. december 1997. Sagsøgeren er således af den opfattelse, at Rådet burde have givet ligebehandlingsprincippet, der er et af de grundlæggende principper i fællesskabsretten, og som er nævnt i grundforordningens artikel 9, stk. 5, forrang for anvendelsen af grundforordningens artikel 11, stk. 2, der gav anledning til forskelsbehandling.

49 Det bemærkes hertil, at det i den foreliggende sag kun er perioden mellem den 4. december 1997 og den 28. februar 1999, der er omtvistet.

50 Det må derfor undersøges, om den anfægtede forordning er i strid med ligebehandlingsprincippet for så vidt angår perioden fra den 4. december 1997 til den 28. februar 1999.

51 Ligebehandlingsprincippet er udtrykkeligt nævnt i grundforordningen. Det bestemmes i forordningens artikel 9, stk. 5, første punktum, at »[a]ntidumping-told pålægges i hvert enkelt tilfælde med en passende sats uden forskelsbehandling for al indførsel af den pågældende vare, for hvilken der er konstateret dumping og deraf følgende skade, med undtagelse af indførsel hidrørende fra leverandører, der i henhold til bestemmelserne i denne forordning har afgivet pristilsagn, som er blevet godtaget«.

52 Hertil bemærkes, at for at en institution kan kritiseres for en forskelsbehandling, skal den have givet sammenlignelige tilfælde en forskellig behandling, som stiller visse erhvervsdrivende dårligere i forhold til andre, uden at denne forskellige behandling er tilstrækkelig begrundet i objektive forskelle af en vis vægt (jf. bl.a. Domstolens dom af 20.9.2001, sag C-390/98, Banks, Sml. I, s. 6117, præmis 35).

- 53 Parterne er i den foreliggende sag enige om, at den fornyede undersøgelse af importen fra Japan og den oprindelige undersøgelse af importen fra USA og Thailand er reguleret i forskellige bestemmelser i grundforordningen, som medførte forskellige resultater for opkrævningen af antidumpingtold.
- 54 Antidumpingproceduren vedrørende importen fra USA og Thailand var nemlig i den oprindelige undersøgelsesfase og var således reguleret i grundforordningens artikel 5. Når en sådan procedure afsluttes i denne fase, uden at der indføres antidumpingforanstaltninger, opkræves der ingen endelig told, og midlertidig told opkræves ikke endeligt.
- 55 Det skal i denne forbindelse bemærkes, at der ikke findes nogen bestemmelse i EF-traktaten, som pålægger Rådet efter forslag fra Kommissionen at vedtage en forordning om indførelse af en endelig antidumpingtold. Da grundforordningens artikel 9, stk. 4, bestemmer, at Rådet træffer afgørelse om indførelsen af en endelig antidumpingtold »med simpelt flertal på forslag fra Kommissionen«, følger det implicit, men nødvendigvis, af henvisningen til denne afstemningsprocedure, at Rådet ikke vedtager Kommissionens forslag, hvis kun et mindretal af medlemsstaterne har fundet, at betingelserne for at indføre en endelig antidumpingtold er opfyldt. Der er i øvrigt anledning til at påpege, at efter ordlyden af grundforordningens artikel 1 »kan« der opkræves en antidumpingtold for enhver dumpingvare, når en sådan vare ved overgang til fri omsætning i Fællesskabet forvolder skade.
- 56 Antidumpingproceduren vedrørende importen fra Japan er reguleret i grundforordningens artikel 11, stk. 2. Det følger af denne bestemmelse, at endelige antidumpingforanstaltninger udløber fem år efter indførelsen heraf, og at såfremt en undersøgelse genoptages ved foranstaltningernes udløb, forbliver foranstaltningerne i kraft, indtil resultatet af undersøgelsen foreligger.

- 57 Selv om undersøgelserne er gennemført samtidig for ensartede produkter med oprindelse i forskellige lande for den samme undersøgelsesperiode, og selv om de har ledt til ensartede konklusioner vedrørende dumping, skade og Fællesskabets interesser, har den forskellige behandling af importen fra Japan og importen fra USA og Thailand — for så vidt angår opkrævningen af antidumpingtold — således hjemmel i grundforordningen og kan følgelig ikke betragtes som en tilsidesættelse af ligebehandlingsprincippet (jf. i samme retning Domstolens dom af 11.7.1990, sag C-323/88, Sermes, Sml. I, s. 3027, præmis 45-48).
- 58 Rådet er i øvrigt ikke i henhold til grundforordningens artikel 9, stk. 5, forpligtet til at undlade at anvende forordningens artikel 11, stk. 2. Grundforordningens artikel 9, stk. 5, omhandler udelukkende pålæggelse af antidumpingtold. Den antidumpingtold, som sagsøgeren i den foreliggende sag skulle betale i perioden fra den 4. december 1997 til den 28. februar 1999, blev imidlertid indført ved forordning nr. 3482/92 og blev fortsat opkrævet med hjemmel i grundforordningens artikel 11, stk. 2, der er en specifik bestemmelse. Sagsøgeren skulle således fortsat betale antidumpingtold i medfør af grundforordningens artikel 11, stk. 2, uafhængigt af, om den oprindelige undersøgelse af importen fra USA og Thailand blev indledt.
- 59 Denne konklusion kan ikke ændres af sagsøgerens påstand om, at situationen i den foreliggende sag er sammenlignelig med den situation, der gav anledning til forordning nr. 2553/93 (jf. ovenfor, præmis 44). Det skal i denne forbindelse bemærkes, at de omstændigheder, der gav anledning til denne forordning, er forskellige fra omstændighederne i den foreliggende sag. Denne forordning havde tilbagevirkende gyldighed fra ikrafttrædelsesdatoen for Rådets forordning (EØF) nr. 2685/90 af 17. september 1990 om ændring af forordning (EØF) nr. 2089/84 om indførelse af en endelig antidumpingtold på importen af visse kuglelejer med oprindelse i Japan og Singapore (EFT L 256 s. 1). Forordning nr. 2685/90 ændrede som følge af en fornyet undersøgelse den endelige antidumpingtold, der var indført ved forordning (EØF) nr. 2089/84 (EFT L 193, s. 1). Importen af

kuglelejer med oprindelse i Japan og Singapore blev oprindeligt pålagt endelig antidumpingtold ved forordning nr. 2089/84, og importen var genstand for en fornyet undersøgelse i henhold til grundforordningens artikel 11, stk. 2. Procedurene vedrørende denne import var følgelig reguleret i samme bestemmelser i grundforordningen. Som Kommissionen korrekt har anført på grundlag af 29. betragtning til forordning nr. 2553/93, forelå der endvidere ikke endelige konklusioner vedrørende den dumping og den skade, som erhvervsgrenen i Fællesskabet havde været offer for. Som det fremgår af 30. og 31. betragtning til forordningen, var den væsentligste begrundelse for den tilbagevirkende gyldighed, at de omhandlede producenter blev berørt af, at den fornyede undersøgelse strakte sig over et usædvanligt langt tidsrum. Endelig blev antidumpingproceduren ikke afsluttet med tilbagevirkende kraft fra den dato, hvor den fornyede undersøgelse ved foranstaltningernes udløb var blevet indledt, men kun fra ikrafttrædelsen af en forordning, der i en parallel sag vedrørende import af kuglelejer med oprindelse i Japan ændrede antidumpingtolden.

60 Det følger heraf, at det første anbringende må forkastes.

Andet anbringende om utilstrækkelig begrundelse

Parternes argumenter

61 Sagsøgeren er af den opfattelse, at Rådet ikke i den anfægtede forordning har fremført tilstrækkelige argumenter for valget af den 28. februar 1999 som den dato, hvor forskelsbehandlingen startede.

- 62 Sagsøgeren har gjort gældende, at det rent formelle argument om, at der ikke var tale om forskelsbehandling, fordi situationen var forskellig for de to procedurer, ikke er tilstrækkeligt. Rådet fremførte ingen argumenter for, at procedurerne ophørte med at være forskellige efter den 28. februar 1999. Rådet har imidlertid i 134. betragtning til den anfægtede forordning afvist enhver påstået forskel mellem de to procedurer ved direkte at sammenknytte dem og ved at lade forordningen have tilbagevirkende kraft for at fjerne enhver forskelsbehandling. Forordningens begrundelse er derfor selvmodsigende, uforståelig og utilstrækkelig.
- 63 Sagsøgeren er endelig af den opfattelse, at Rådet fuldstændigt har undladt at besvare sagsøgerens synspunkt om, at forordningen burde have tilbagevirkende gyldighed fra den 4. december 1997.
- 64 Rådet har anført, at det i 136. og 137. betragtning til den anfægtede forordning har begrundet valget af den dato, hvorfra den tilbagevirkende kraft finder anvendelse.

Rettens bemærkninger

- 65 Det fremgår af fast retspraksis, at den begrundelse, som kræves i henhold til artikel 253 EF, og som udgør en væsentlig formforskrift som omhandlet i artikel 230 EF, skal tilpasses karakteren af den pågældende retsakt og klart og utvetydigt angive de betragtninger, som den institution, der har udstedt den anfægtede retsakt, har lagt til grund, således at de berørte parter kan få kendskab til grundlaget for den trufne foranstaltning, og således at den kompetente ret kan udøve sin prøvelsesret. Det kræves ikke, at begrundelsen angiver alle de forskellige relevante faktiske og retlige momenter, da spørgsmålet, om en retsakts begrundelse opfylder kravene efter artikel 253 EF, ikke blot skal vurderes i forhold til ordlyden, men ligeledes i forhold til den sammenhæng, hvori den

indgår, samt under hensyn til alle de retsregler, som gælder på det pågældende område (jf. bl.a. Rettens dom af 5.4.2001, sag T-82/00, BIC m.fl. mod Rådet, Sml. II, s. 1241, præmis 24 og den deri nævnte retspraksis).

- 66 Navnlig kan det ikke kræves, at begrundelsen for forordninger, der er almengyldige retsakter, specificerer de ofte meget talrige og komplicerede faktiske og retlige detaljer, som forordningerne omfatter. Heraf følger, at hvis det mål, der forfølges af institutionen, i det væsentlige fremgår af den anfægtede retsakt, ville det være urimeligt at kræve en særlig begrundelse for de enkelte afgørelser af teknisk art, som institutionen har truffet (Rettens dom af 20.10.1999, sag T-171/97, Swedish Match Philipines mod Rådet, Sml. II, s. 3241, præmis 82 og den deri nævnte retspraksis).
- 67 Rådet har i 132.-135. betragtning til forordningen begrundet sit valg af den 28. februar 1999 som den dato, hvor forskelsbehandlingen indtrådte, og det har i 136.-138. betragtning besvaret sagsøgerens argumentation, der er beskrevet ovenfor i præmis 38. De krav til begrundelsen, der er fastsat i førnævnte retspraksis, blev følgelig respekteret i den foreliggende sag.
- 68 Herefter må det fastslås, at den anfægtede forordnings begrundelse, når henses til dens indhold og omstændighederne i forbindelse med dens vedtagelse, er tilstrækkelig.
- 69 På grundlag af de forestående betragtninger må det andet anbringende forkastes og Rådet dermed i det hele frifindes.

Sagens omkostninger

- 70 I henhold til artikel 87, stk. 2, i Rettens procesreglement pålægges det den tabende part at betale sagens omkostninger, hvis der er nedlagt påstand herom. Da sagsøgeren har tabt sagen, bør selskabet pålægges at betale de af Rådet afholdte omkostninger i overensstemmelse med dettes påstand herom.
- 71 Kommissionen, der har intervereret i sagen, bør bære sine egne omkostninger, jf. procesreglementets artikel 87, stk. 4, første afsnit.

På grundlag af disse præmisser

udtaler og bestemmer

RETTEN (Fjerde Udvidede Afdeling)

- 1) Rådet for Den Europæiske Union frifindes.
- 2) Sagsøgeren bærer sine egne omkostninger og betaler de af Rådet afholdte omkostninger.

3) **Intervenienten bærer sine egne omkostninger.**

Vilaras

Tiili

Pirrung

Mengozzi

Meij

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 12. september 2002.

H. Jung

Justitssekretær

M. Vilaras

Afdelingsformand